

е въ реда на нѣщата, но не и за човѣка. И въ Писанието е казано: „жива душа“ и „животворящъ Духъ“, Който иска да научи, да облагороди, да спаси човѣчеството и ученицитѣ му, призовани на туй поприше, да съдѣйствуватъ на Христа: Той иска да Му помагатъ умни хора — човѣци, които знаятъ добръ да градятъ споредъ всички правила на Божествената наука, хора, въ умоветѣ на които благого на „Царството Божие“ седи на пръвъ планъ. Сега трѣбватъ такива човѣци, които не се съблазняватъ, нито се заблуждаватъ отъ външната привидность на нѣщата. Допущамъ, че нѣкои свещеници не изврѣшватъ своята длѣжность, както трѣбва, но азъ ги не осждамъ — това е тѣхното разбиране, а трѣбва да се завзема азъ да направя туй, което на мене се налага. Ако постоянно стоимъ на едно мѣсто и ги осждаме, а ние сами занемаримъ своитѣ длѣжности, каква полза може да има отъ това? Никаква. То ще бжде като онзи учитель, който не е прѣдалъ урока на ученицитѣ си, и затова иска да ги накаже. Нека прѣминемъ въ стадията на разумното живѣние, което има за цѣль подобрието на всичкитѣ народи, на цѣлото човѣчество. Трѣбва да имаме прѣдъ видъ човѣшката душа, дома, обществото, народа, човѣчеството — всички тия категории Христосъ ги включва; всичко туй съставя едно цѣло. Домътъ е по-голѣмъ индивидъ; обществото — по-голѣмо отъ дома; народътъ е още по-голѣмъ отъ обществото, а човѣчеството — още по-голѣмо отъ народа. Затова се стремимъ отъ малкитѣ нѣща къмъ по-голѣмитѣ, сир., отъ животинското къмъ разумното проявление. Христосъ, като туря тази мисль прѣдъ васъ, „колко човѣкъ